

KAPITOLA DRUHÁ

Teagan

Jeho nervy bych chtěla mít.

Přednášky ještě nezačaly, takže jsem po zbytek dopoledne neměla nic lepšího na práci než přemýšlet o Calebovi. Vůbec nic o mně ani o mých problémech s rodinou neví, a přesto mě poučuje.

Jenže mi jeho slova ležela v hlavě. Najednou jsem se cítila provinile.

Sakra, Calebe, proč na tebe prostě nemůžu zapomenout?

Nakonec jsem vyrazila s Maurou do obchodu. Ale když se u mě po obědě na skok zastavila Kai, hned poznala, že mě něco žere.

„Co se děje?“ zeptala se.

Kai bydlela kousek od nás. Byla o rok starší a studovala na univerzitě v Suffolku.

„Pamatuješ, jak jsem ti říkala, že u nás bude bydlet student, který je tu na výměnném pobytu?“

„Jasně, šlo o nějakého Číňana –“

„No... to byl Bo Cheng. Ale kéž by to byl on. Bo si totiž musel najít jiné ubytování, protože je alergický na Catlin Jennerovou.“

„To je směla. Fajn... takže... co máš za problém?“

„Z univerzity sem místo Číňana poslali Angličana – nesnesitelného Caleba Yatese.“

Vyprávěla jsem jí historku, jak jsem se s ním setkala na pánských záchodcích.

Kai se rozesmála. „Kecáš!“

Obrátila jsem oči v sloup. „Nekecám, přesně takhle to bylo.“

„No jo, a to je takový problém? Prostě osud si s tebou trochu pohrál. Zapomeň na to.“

„Na to naše první setkání moc ráda zapomenu, o nic nejde. Ale horší je, že se dneska ráno rozhodl promluvit mi do duše.“

Kai nadzvedla obočí. „To zní zajímavě.“

„Nic zajímavého na tom není. Ale začal se do mě navážet, proč se vyhýbám Shelley. Chápeš to? Zrovna on? Nebydlí u nás ještě ani čtyřiaadvacet hodin, a už zpochybňuje můj vztah se sestrou! Jako... kdo si myslí, že je?“

Kamarádka se na mě dlouze zadívala. „Ale ty se Shelley doopravdy vyhýbáš.“

Znechuceně jsem si odfrkla. „*Et tu, Kai?* I ty? Ale o to tady přece vůbec nejde.“

„Dobře, dobře... chápu, že o to nejde. Že do toho, co děláš nebo jak se chováš, mu nic není. Cos mu na to řekla?“

„Přesně to, co říkáš – že mu do toho nic není.“

„A co on?“

„Sebral se a odešel.“

Kai přikývla. „A to tě nadzvedlo ještě víc, co?“

„No, jasně. Copak odejít není to nejhorší, co můžeš udělat, když se s někým hádáš?“

„Popravdě řečeno, někdy je to to nejchytřejší.“

Ušklíbala jsem se, přitiskla si polštář na prsa a zabo-